

Monólogo do poeta da lúa
[poema ó cadro *Home azul con pombas,*
de Alfredo Erias]

OLGA PATIÑO NOGUEIRA

A soedade
 é
 un berro
 é
 algo túrbido
que me muiña
 ó
 ouvido unha lonxana
 canción de berce
que me fai ter
 saudade
 dos peitos de miña nai
 arrolando o meu sono...
Sinto a
 soedade
 coma un coitelo...
A lúa
 e
 as pombas
son o máis consistente que teño.
Fáltanme forzas
 para
 seguir vivindo.
As feridas dos poetas
non pechan,
 desángrante...

A miña vida

é

unha morte

moi lenta...

Aló arriba está a lúa,
as súas máculas prateadas
estanme esperando

¡Quixera ter ás

e

voar ata a súa redondeza!

De tal xeito

arredo o meu corpo,

que

me anúa á terra,

-asasina dos meus sonhos-.

Voarei ata chegar á lúa

e

transformareime nunha das

súas máculas prateadas.

Alí non me decatarei

do bafo da soedade

nin

do asubío do vento

que

crebou os meus sonhos...

Soamente lembrarei

a canción de miña nai,

o recendo da terra húmida

e

a orixe máis fonda do sentimento

Qixen e non puider,
ou non souben,
ou estiven cego,
ou quizais...

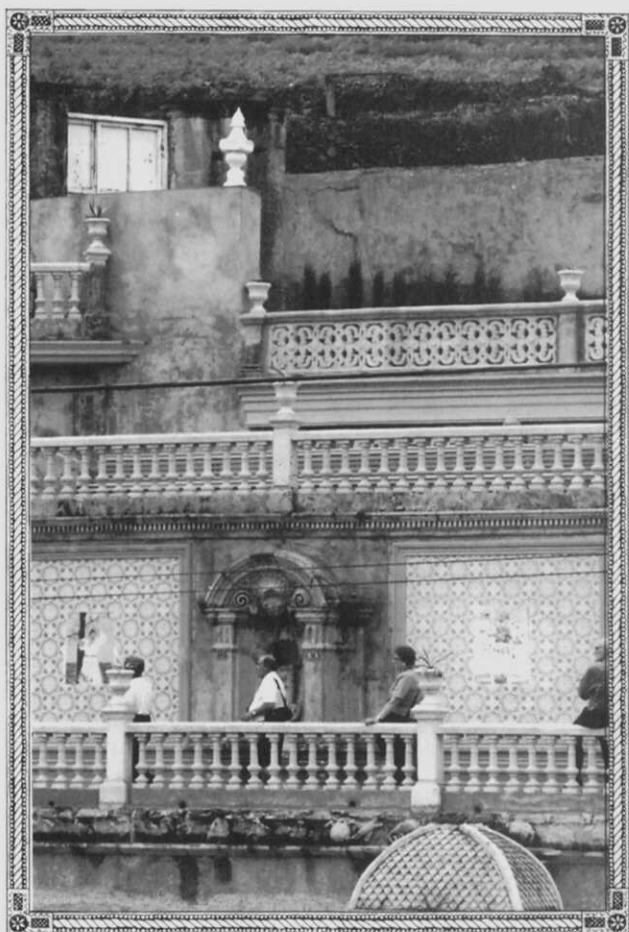
 fun invisible
para os demais
 que non me viron.

O camiño da miña vida
 chegou ó seu fin.

Vou na túa procura, LÚA
no convencemento de que
 -en ti-

atoparei a harmonía
(que tanto preciso)
o apracible da compañía
 e tamén

o canto máxico
 que
estorrece a alma...

*ENTIDADES CULTURAIS
E DEPORTIVAS...*

